

A Study of Relationships between Knowledge of Thai Culture and Achievement in Studying Thai as a Foreign Language

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

Walee Khanthuan (วาลี ขันธวาน)

(walee_k@hotmail.com)

Khon Kaen University, Thailand

Abstract

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าความรู้ทางวัฒนธรรมไทยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศหรือไม่อย่างไรต่อนักศึกษา Thai Language Programme, Centre for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore ประจำปีการศึกษา 2549 ภาคการศึกษาที่ 1 จำนวนทั้งหมด 130 คน ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาวัฒนธรรมเฉพาะวัฒนธรรมไทยในด้านวิถีการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่แบบไทยและการรับประทานอาหาร ตลอดจนกิจกรรมายา และการแต่งกายของคนไทยที่ยึดถือประเพณีปฏิบัติกันมาจนเกิดเป็นค่านิยมในสังคมไทยเนื่องจากถือเป็นวัฒนธรรมไทยในบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนต่างชาติจะได้มีโอกาสและมีความเป็นไปได้ในการเรียนรู้และรับรู้ผลการวิจัยพบว่าความรู้ทางวัฒนธรรมไทยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศคือเมื่อมีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยมากขึ้นจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยสูงขึ้นตามไปด้วย

1 บทนำ

วัฒนธรรมกับภาษาเป็นของคู่กัน ภาษากับวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้ ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมนักสังคมศาสตร์บางคนเชื่อว่าวัฒนธรรมจะอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีภาษา ภาษาเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมและภาษาได้รับอิทธิพลและมีรูปร่างขึ้นมาได้จาก

วัฒนธรรม ทั้งสองอย่างนี้สอดคล้องประสานกันอย่างเหนียวแน่น ภาษาและวัฒนธรรมจึงไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาคู่กันไปด้วย ผู้เรียนอาจพูดภาษาไทยได้ไม่ดีถ้าปราศจากการทำความเข้าใจเนื้อหาทางวัฒนธรรมของคนไทย ดังนั้นการเรียนรู้และการทำความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาจึงเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนภาษาซึ่งจะช่วยให้สถานการณ์ในการสื่อสารภาษาไทยนั้นเป็นไปอย่างถูกต้องราบรื่นและเหมาะสม

จากการที่ผู้วิจัยได้ไปศึกษางานการสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างชาติที่ Thai Language Programme, Centre for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore ระหว่างวันที่ 9 -13 ตุลาคม 2547 ที่ผ่านมามีนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ให้ความสนใจเรียนวิชาภาษาไทยกันอย่างมากดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาซึ่งเป็นชาวต่างประเทศว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยหรือไม่อย่างไร ดังนั้นเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้งนี้เพื่อจะได้นำผลการวิจัยที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการปรับหลักสูตรการเรียนสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างชาติเพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลมากที่สุดต่อไปในอนาคต

2 แนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม

วัฒนธรรมหมายถึงวิถีชีวิตโดยรวมของคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ผ่านการเรียนรู้และปลูกฝังทางสังคมเช่นสังคมไทยเป็นสังคมเกษตรกรรม วัฒนธรรมไทยแต่แรกเริ่มจึงผูกพันอยู่กับกิจกรรมทางการเกษตร และเมื่อรับพุทธศาสนาเข้ามาเป็นพื้นฐานสำคัญ ลักษณะเดิมของวัฒนธรรมก็ยังคงอยู่ประสมประสานเป็นวัฒนธรรมที่มีพุทธศาสนาเป็นพื้นฐานหลัก

โรบินสัน (Robinson, 1985) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “วัฒนธรรม” จากผู้สอนภาษาและวัฒนธรรม จากคำตอบที่ได้นั้นสรุปได้ว่าวัฒนธรรม หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ

1. ผลผลิตทางวัฒนธรรม (Cultural Products) ได้แก่ วรรณกรรม นิทานพื้นบ้าน ศิลปะดนตรีและสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ
2. ความรู้สึนึกคิด (Ideas) ได้แก่ ความเชื่อ ค่านิยม และขนบธรรมเนียมประเพณี
3. พฤติกรรม (Behaviours) ได้แก่ การปฏิบัติตน ลักษณะนิสัย การแต่งกาย อาหารและการใช้เวลาว่างดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า วัฒนธรรมหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคมของชุมชนหรือหมู่ชนหนึ่งๆ ที่รวมกันอยู่และสืบทอดต่อมาถึงชนรุ่นหลัง

Wallace (1970) ให้คำจำกัดความ “วัฒนธรรม” ว่า วัฒนธรรมคือผลรวมของระบบความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ จริยธรรม กฎหมาย ประเพณี ตลอดจนความสามารถและอุปนิสัยต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการเป็นสมาชิกของสังคมในทางสังคมศาสตร์ สนธยา พลศรี (2545) กล่าวว่า วัฒนธรรมคือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นและกลายเป็นวิถีชีวิตของมนุษย์ที่ประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาจนเป็นมรดกแห่งสังคมและเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวให้สมาชิกในสังคมอยู่ร่วมกันได้ด้วยความสงบสุข

วัฒนธรรมไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นโดยสัญชาตญาณ แต่วัฒนธรรมต้องสัมพันธ์กับสังคมเสมอ เป็นภาพรวมของทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้ และทำให้สังคมสามารถพัฒนาสืบเนื่องไปได้ จนสร้างสถาบันทางสังคม สถาบันทางการเมือง การปกครอง และพัฒนาการทางเทคโนโลยีเฉพาะสังคมนั้น ๆ วัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมใดสังคมหนึ่งจึงเป็นส่วนรวมของ “พวก” ของ “กลุ่ม”

วัฒนธรรมมีหน้าที่คือเป็นวิถีทางสำหรับสื่อสาร สร้างบูรณาการทางความคิด ความเชื่อ และประเพณี แล้วถ่ายทอดสิ่งนั้นต่อสังคม ที่สำคัญคือวัฒนธรรมช่วยส่งต่อคุณค่าความหมายของสิ่งอันเป็นที่ยอมรับในสังคมหนึ่ง ๆ ให้คนในสังคมนั้นได้รับรู้แล้วขยายขอบเขตที่กว้างขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่การสื่อสารทางวัฒนธรรมนั้นกระทำโดยผ่านสัญลักษณ์ ตัวอย่างเช่น ในสมัยก่อนมีการใช้ธงช้างเผือกเป็นสัญลักษณ์ เพราะเชื่อว่าช้างเผือกนั้นคู่บุญบารมีพระมหากษัตริย์ เมื่อคนไทยเห็นธงประดับด้วยรูปช้างก็เกิดความรับรู้บางอย่างร่วมกันขึ้น ด้วยเหตุนี้ เราจึงกล่าวว่าหน้าที่ในการสื่อสารของวัฒนธรรมช่วยให้เกิดบูรณาการทางความคิด ความเชื่อ ร่วมกันในสังคม

2.2 ลักษณะทางวัฒนธรรม

ลักษณะทางวัฒนธรรมนั้น (Culture Traits) หมายถึง ระบบบุคลิกภาพ พฤติกรรม ลักษณะนิสัย วิธีการดำเนินชีวิต ทศนคติ ความเชื่อ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นเอกลักษณ์ของสังคมใด สังคมหนึ่ง ที่ได้เรียนรู้มาจากการประสบการณ์การเป็นสมาชิกของสังคม ซึ่งแตกต่างจากสังคมอื่น โดยที่คนส่วนใหญ่ในสังคมนั้นจะมีแบบแผน หรือวิธีการดำเนินชีวิตส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน (Otterbein, 1977)

มนุษย์ในแต่ละกลุ่มสังคมจำเป็นต้องสร้างและกำหนดแนวทางและแบบแผนในการอยู่ร่วมกัน รวมถึงสร้างระบบสัญลักษณ์บางอย่างเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างกันภายในกลุ่มหรือภายในกลุ่มสังคมนั้นๆ อย่างไรก็ตามเมื่อสังคมมนุษย์เปลี่ยนจากสังคมเดี่ยวหรือเปลี่ยนจากการติดต่อสื่อสารเฉพาะกลุ่มคนที่มาจากวัฒนธรรมเดียวกันมา เป็นการติดต่อสื่อสารข้ามกลุ่มข้ามพรมแดนกับบุคคลอื่นๆ ที่อาจมีทั้งวัฒนธรรมเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน และวัฒนธรรมแตกต่างกันความเข้าใจเฉพาะการสื่อสารในวัฒนธรรมของตนเองหรือการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเดียวกันจึงไม่เพียงพอ

Jandt (1998) กล่าวว่า ในภาวะปัจจุบันซึ่งมนุษย์จำเป็นต้องติดต่อหรือพบปะกับคนจากหลากหลายวัฒนธรรม มนุษย์มี “หน้าที่” ที่จะต้องเข้าใจความแตกต่างของวัฒนธรรมต่าง ๆ ขอมรับในความต่างนั้นๆ และพัฒนาตนให้เป็นผู้มีประสิทธิภาพในการสื่อสารต่างวัฒนธรรม Jandt ยังเชื่อว่าการที่คนเรารู้จักคนอื่นมาก ๆ จากหลากหลายวัฒนธรรมจะช่วยให้เรารู้จักและเข้าใจตนเองและยอมรับผู้อื่นมากขึ้นวัฒนธรรมมีบทบาทมากต่อการรับรู้ของบุคคลและมีผลต่อกระบวนการรับรู้ในแต่ละขั้นตอนไม่ว่าจะเป็นการเลือกรับสาร เรียบเรียงสาร และตีความสาร และมีผลต่อการแสดงออกวัฒนธรรมต่างกันมีผลต่อการเลือกรับสารต่างกัน

2.3. ภาษากับวัฒนธรรม

ภาษาเป็นเพียงสัญลักษณ์คำต่าง ๆ นั้นล้วนไม่มีความหมายโดยตัวของมันเอง แต่เป็นคำที่มนุษย์ผูกความหมายสิ่งต่างๆ เพื่อใช้เรียกแทนซึ่งคนในกลุ่มนั้นๆ จำเป็นจะต้องเห็นพ้องต้องกันจึงจะสามารถใช้ภาษาสื่อความหมายเรียกสิ่งต่างๆ ได้แทนตรงกันและสามารถเข้าใจได้ตรงกันความสัมพันธ์ระหว่างสัญลักษณ์กับสิ่งที่มันแทนนั้นเป็นสิ่งที่แทนโดยอ้อม (Indirect) แต่สิ่งที่

เชื่อมโดยตรงคือข้อตกลง(Agreement)ร่วมกันระหว่างผู้ที่ใช้ภาษาเดียวกันในการสื่อความหมาย Berko และคณะ(1998)กล่าวว่าภาษาทุกภาษาล้วนมีลักษณะเฉพาะของตนเองและมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนรู้และกระบวนการรับรู้ของมนุษย์ ในแต่ละวัฒนธรรมจะมีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งรวบรวมสัญลักษณ์ที่กลุ่มคนใช้และเข้าใจรวมถึงกฎเกณฑ์ต่างๆ เช่น การใช้เสียง ไวยากรณ์ การสร้างประโยค การเรียงคำรูปแบบการใช้ภาษาที่ดีและเหมาะสม ฯลฯ ดังนั้นเมื่อเราต้องการสื่อสารในอีกภาษาหนึ่ง สิ่งสำคัญที่เราต้องทราบจึงไม่ใช่แค่เพียงคำศัพท์ และสัญลักษณ์ของภาษานั้น ๆ เท่านั้น หากแต่ต้องเข้าใจถึง “กฎเกณฑ์ทางสังคมและสภาพแวดล้อมทางกายภาพและทางสังคมด้วย” Berko และคณะ สรุปว่าเราสามารถเห็นความแตกต่างของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในแต่ละสังคมใน 5 ลักษณะ ดังนี้คือ

1. Emotive Language ภาษาที่ใช้แสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึก ทศนคติของผู้พูด เช่น คำว่า ฝ่าฝืน ขวาทุนิยม สาวไฮโซ
2. Phatic Language ภาษาที่ใช้เพื่อสร้าง คอข่าย แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ในระหว่างการสื่อสาร เช่น คำทักทาย คำกล่าวอำลา หรือ “Phatic Function” เช่น คำทักทายของชนชาติต่าง ๆ ที่ไม่ได้ต้องการคำตอบอย่างแท้จริง อาทิ ไปไหนมา (ไทย) กินข้าวหรือยัง (จีน) สบายดีหรือ (ฝรั่ง)
3. Cognitive Language ภาษาที่ใช้เพื่อแจ้งข้อมูลข่าวสาร ซึ่งมักจะเป็นภาษาทางการหรือ “Information Function” ซึ่งอาจเป็นทั้งคำสากลที่เข้าใจในหมู่คนส่วนใหญ่ของสังคม หรือประเทศ หรือเข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม เช่น คำเทคนิคต่างๆ (Technical Terms) หรือคำเฉพาะกลุ่ม (Jargon)
4. Rhetorical Language ภาษาที่ใช้เพื่อสร้างอิทธิพลต่อความคิดและต่อพฤติกรรม ผู้พูดใช้ภาษาประเภทนี้เพื่อสร้างแรงจูงใจโดยการใช้คำที่สามารถสร้างภาพที่ชัดเจนให้ปรากฏในใจของผู้ฟังได้ หรือ “Directive Function” และ “Aesthetic Function”
5. Identifying Language ภาษาที่ใช้เพื่อบ่งชี้อย่างเฉพาะเจาะจง เช่น ชื่อเฉพาะของบุคคล แทนที่จะเรียกว่าเขาหรือเธอในสังคมไทยมักมีชื่อเล่นและชื่อจริงซึ่งส่วนใหญ่มักมีความหมายและเป็นชื่อมงคลในขณะที่ทางตะวันตกส่วนใหญ่ใช้ชื่อทางศาสนา

2.4 ลักษณะของวัฒนธรรมไทย

นักมานุษยวิทยาและสังคมวิทยาทั้งชาวไทยและต่างประเทศที่ได้ศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับลักษณะทางวัฒนธรรมไทยทั้งในอดีตและปัจจุบันได้กล่าวถึงลักษณะทางวัฒนธรรมไทยไว้ใกล้เคียงกันว่าคนไทยมีลักษณะปลีกย่อยหลายประการที่บ่งบอกถึงลักษณะทางวัฒนธรรมที่คนส่วนใหญ่มีอยู่ร่วมกันและแตกต่างไปจากวัฒนธรรมของชนชาติอื่น เช่น รักอิสระและความเป็นไท สุภาพอ่อนน้อม รักความสนุกสนาน เป็นมิตร เคารพเชื่อฟังผู้อาวุโส เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความเกรงใจ รักสงบ ขี้อาย (สุพัตรา สุภาพ, 2540) แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของวัฒนธรรมกับการใช้ภาษานั้น ได้มีการนำไปใช้ในงานวิจัยหลายเรื่อง อาทิ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทยของนักศึกษาญี่ปุ่นที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โดยใช้วัฒนธรรมไทยเป็นสื่อการสอน โดย ชาติโกะ ซาไก (2542) และเรื่อง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยปูซาน ภาษาและกิจการต่างประเทศ (Pusan University of Foreign Studies) โดย จองบก แช (2543)

3 ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าความรู้ทางวัฒนธรรมไทยนั้นมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสิงคโปร์หรือไม่ อย่างไรศึกษาวัฒนธรรมไทยที่แสดงถึงเอกลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นไทยการรู้จักพูดคุยกภาษาไทย การมีศิลปะแบบไทย นอกจากนี้ยังมีวิธีการดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่แบบไทย และการรับประทานอาหาร การแสดงร้องรำ การปกครอง ตลอดจนการมีศีลธรรมจรรยา กิริยามารยาทและการแต่งกายของคนไทยที่ยึดถือประเพณีปฏิบัติกันมาจนเกิดเป็นค่านิยมในสังคมไทยเนื่องจากถือเป็นวัฒนธรรมไทยในบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนต่างชาติ จะได้มีโอกาสและมีความเป็นไปได้ในการเรียนรู้และรับรู้ตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาใน Thai Language Programme, Centre for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore ประจำปีการศึกษา 2549 ภาคการศึกษาที่ 1 จำนวนทั้งหมด 130 คน แบ่งเป็นรายละเอียด ดังนี้

จำนวนกลุ่มตัวอย่างภาษาไทยระดับ 1	จำนวน 81 คน
จำนวนกลุ่มตัวอย่างภาษาไทยระดับ 2	จำนวน 25 คน
จำนวนกลุ่มตัวอย่างภาษาไทยระดับ 3	จำนวน 13 คน
จำนวนกลุ่มตัวอย่างภาษาไทยระดับ 4	จำนวน 8 คน
จำนวนกลุ่มตัวอย่างภาษาไทยระดับ 5	จำนวน 3 คน

โดยใช้แบบสอบถามเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาใน Thai Language Programme, Centre for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore มีลักษณะคำถามเป็นแบบสอบถามปลายปิดแบบสอบถามชนิดกำหนดคำตอบให้เพื่อสอบถามข้อมูลระดับการเรียนรู้ภาษาไทย และข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามและความรู้ทางวัฒนธรรมไทยข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) และหาค่าสถิติต่าง ๆ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ANOVA and Correlation เป็นสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานในการวิจัยตั้งระดับความเชื่อมั่นที่ 95%

4 ผลการวิจัย

4.1 ส่วนที่ 1

ระดับการศึกษาภาษาไทยและข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาผู้วิจัยพบว่าจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 130 คน มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง มากกว่าเพศชาย และมีการศึกษาภาษาไทยทั้ง 5 ระดับคือ ระดับ 1-5 อายุของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุดคืออายุ 18 ปี มากที่สุดคืออายุ 29 ปี และอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ 21.41 ปี มีกลุ่มตัวอย่างเคยศึกษาภาษาไทยหรือรับการอบรมนอกชั้นเรียนจำนวน 1 คน มีกลุ่มตัวอย่างที่มีญาติหรือคนในครอบครัวเป็นคนไทยจำนวน 16 คน ซึ่งน้อยกว่าที่มีเพื่อนเป็นคนไทยซึ่งมีถึงจำนวน 69 คน ส่วนใหญ่ในกลุ่มตัวอย่างเคยมาเที่ยวเมืองไทยมากกว่า 3 ครั้ง เคยชมภาพยนตร์ไทยหรือรายการโทรทัศน์ไทย และเคยฟังเพลงไทย แต่ไม่เคยอ่านนิยายสารไทยหรือหนังสือพิมพ์ไทย จำนวน 110 คน ดังแสดงในตารางที่ 1

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	91	70
ชาย	39	30
รวม	130	100
2. ระดับการศึกษาภาษาไทย		
ภาษาไทยระดับ 1	81	62.31
ภาษาไทยระดับ 2	25	19.23
ภาษาไทยระดับ 3	13	10
ภาษาไทยระดับ 4	8	6.15
ภาษาไทยระดับ 5	3	2.31
3. อายุ (คำถามปลายเปิด)		
อายุที่ตอบแบบสอบถามต่ำสุดคือ 18 ปี	2	1.53
อายุที่ตอบแบบสอบถามสูงสุดคือ 29 ปี	1	0.77
อายุเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามคือ 21.41 ปี		
4. เคยศึกษาภาษาไทยหรือรับการอบรมนอกชั้นเรียน	1	0.77
ไม่เคยศึกษาภาษาไทยหรือรับการอบรมนอกชั้นเรียน	129	99.23
5. มีญาติหรือคนในครอบครัวเป็นคนไทย	16	12.30
ไม่มีญาติหรือไม่มีคนในครอบครัวที่เป็นคนไทย	114	87.70
6. มีเพื่อนเป็นคนไทย	69	53.08
ไม่มีเพื่อนเป็นคนไทย	61	46.92
7. เคยมาเที่ยวเมืองไทย 1 ครั้ง	21	16.15
เคยมาเที่ยวเมืองไทย 2 ครั้ง	17	13.08
เคยมาเที่ยวเมืองไทย 3 ครั้ง	15	11.54
เคยมาเที่ยวเมืองไทยมากกว่า 3 ครั้ง	53	40.77
ไม่เคยมาเที่ยวเมืองไทย	24	18.46
8. เคยชมภาพยนตร์ไทยหรือรายการโทรทัศน์ไทยไม่เคยชมภาพ	128	98.46
ยนตร์ไทยหรือรายการโทรทัศน์ไทย	2	1.54
9. เคยอ่านนิตยสารไทยหรือหนังสือพิมพ์ไทย	16	12.31
ไม่เคยอ่านนิตยสารไทยหรือหนังสือพิมพ์ไทย	114	87.69
10. เคยฟังเพลงไทย	110	84.62
ไม่เคยฟังเพลงไทย	20	15.38

ตารางที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2 ผลการวิเคราะห์ความรู้ทางวัฒนธรรมของกลุ่มตัวอย่าง

ความรู้ทางวัฒนธรรมไทยแบ่งตามระดับความรู้ทางภาษาไทยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ทางภาษาไทยอยู่ในระดับ 1 มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ทางวัฒนธรรมไทย 31.67

กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ทางภาษาไทยอยู่ในระดับ 2 มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ทางวัฒนธรรมไทย 33.64

กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ทางภาษาไทยอยู่ในระดับ 3 มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ทางวัฒนธรรมไทย 33.46

กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ทางภาษาไทยอยู่ในระดับ 4 มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ทางวัฒนธรรมไทย 30.38

และกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ทางภาษาไทยอยู่ในระดับ 5 มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ทางวัฒนธรรมไทย 35.00

ซึ่งแสดงว่านักศึกษาที่มีระดับการเรียนภาษาไทยในระดับที่แตกต่างกันมีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน ดังแสดงในตารางที่ 2

ระดับความรู้	N	Mean	Std.Deviation	Minimum	Maximum
1	81	31.67	2.82	23	38
2	25	33.64	3.01	26	39
3	13	33.46	3.31	27	37
4	8	30.38	4.75	23	34
5	3	35.00	1.73	34	37
Total	130	32.22	3.17	23	39

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยของความรู้ทางวัฒนธรรมไทยแบ่งตามระดับความรู้ทางภาษาไทย

ผู้วิจัยได้ทดสอบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศโดยใช้วิธีการทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) และใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ในการทดสอบสมมุติฐาน ดังนั้นจะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมุติฐานรอง (H1) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งแสดงว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน จากนั้นจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีการทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้าง ที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ดังแสดงในตารางที่ 3 และ ตารางที่ 4

	แหล่งความแปรปรวน	df	Sum of Square	Mean Square	F	Sig.
ระดับการเรียนรู้ภาษา ไทย	ระหว่างกลุ่ม	4	145.665	36.416	3.962	.005
	ภายในกลุ่ม	125	1148.866	9.191		
	รวม	129	1294.531			

ตารางที่ 3 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยกับความรู้ทางวัฒนธรรมไทย

	ระดับความรู้ทางภาษาไทย	1	2	3	4
ความรู้ทางวัฒนธรรมไทย	1				
	2	-1.97* (.005)			
	3	-1.79* (.050)	.18 (.864)		
	4	1.29 (.252)	3.27* (.009)	3.09* (.025)	
	5	-3.33 (.064)	-1.36 (.464)	-1.54 (.430)	4.36* (.026)

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความรู้ทางวัฒนธรรมไทยแบ่งตาม ระดับความรู้ทางภาษาไทย

สำหรับผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 1 มีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่าง ที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 2 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 3 และมีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 4 และกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 5

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 2 มีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 3 และกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 5 แต่มีความรู้ทางวัฒนธรรม ไทยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับ

ความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 4

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 3 มีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 4 และมีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 5 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 4 มีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 5

	Level	Culture
Spearman's rho Culture Correlation Coefficient	.256*	1.000
Sig. (2-tailed)	.003	.
N	130	130

**. Correlation is significant at the .01 level (2-tailed).

ตารางที่ 5 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางภาษาไทยและความรู้ทางวัฒนธรรมไทย

จากตารางที่ 5 ผลความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านระดับความรู้ทาง ภาษาไทย กับ ความรู้ทางวัฒนธรรมไทย พบว่า ตัวแปรด้านระดับความรู้ทาง ภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับ ความรู้ทางวัฒนธรรมไทยในทิศทางเดียวกัน (Spearman Correlation = .256) ที่ระดับ นัยสำคัญ .01 คือกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ทางภาษาไทยสูง ขึ้นก็จะมี ความรู้ทาง วัฒนธรรมไทยเพิ่มขึ้น

ทั้งการทดสอบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ใน การเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศโดยใช้วิธีการทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความ แปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) และวิเคราะห์ผล โดย การใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Analysis) ซึ่งสามารถ วัดความสัมพันธ์ได้โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของสเปียร์แมน (Spearman Correlation Coefficient) นั้น ได้ผลเหมือนกันคือพบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับความรู้ทางวัฒนธรรมไทย

5 อภิปรายผล

จากการศึกษา การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์

ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศพบว่ามีความสัมพันธ์กันคือนักศึกษาที่มีระดับการเรียนภาษาไทยในระดับที่แตกต่างกันมีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน กล่าวคือหากนักเรียนมีความรู้ทางภาษาไทยสูงขึ้น ก็จะมีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยสูงขึ้น สามารถที่จะวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยในบริบทของสังคมไทยที่ต่างกันได้อย่างถูกต้องและรู้ว่าในแต่ละสถานการณ์แต่ละบุคคลมีความแตกต่างที่จะเลือกใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร สามารถจำแนกได้ว่าภาษาไทยที่ใช้นั้นบางคำเป็นภาษาที่ใช้เพื่อสร้าง ตอกย้ำ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาในระหว่างการสื่อสาร Phatic Language เช่น คำทักทาย คำกล่าวอำลา ที่ว่า ไปไหนมา มากกว่าจะต้องการรู้คำตอบที่แท้จริง

อย่างไรก็ตามแม้การวิเคราะห์จะปรากฏผลดังกล่าวแต่ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ภาษาไทยในระดับ 4 กลับมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้ทางวัฒนธรรมไทย น้อยกว่าค่าเฉลี่ยของความรู้ทางวัฒนธรรมไทยของกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ทางภาษาไทยในระดับอื่น ๆ อาจเนื่องมาจากการเรียนภาษาไทยในระดับนี้ เน้นการคิดวิเคราะห์การใช้ภาษาจากแหล่ง สารอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากตัวบุคคล เช่น บทความจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร เรื่องสั้น รายการ โทรทัศน์ ฯลฯ ซึ่งความรู้ด้านวัฒนธรรมจากสื่อต่าง ๆ เหล่านั้นเปลี่ยนแปลง ไปจากวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทยอาจส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจในวัฒนธรรมไทยคลาดเคลื่อนได้

ขณะที่จากการเข้าร่วมสังเกตการณ์ในการเรียนการสอนพบว่า การใช้ความรู้ภาษาไทยในห้องเรียนของนักศึกษาภาษาไทยระดับ 4 ไม่มีปัญหา มีความเข้าใจในเนื้อหาที่ผู้สอนสอน และมีการตอบสนองในการเรียนเป็นอย่างดี ทั้งการอ่านเรื่องสั้น การอ่านข่าว การอ่านบทความ รวมถึงการแต่งกลอนเป็นภาษาไทยก็สามารถทำได้อย่างดี ดังนั้นคะแนน ในส่วนค่าเฉลี่ยของความรู้ทางวัฒนธรรมไทยนั้นจึงเป็นในเรื่องส่วนบุคคล

โดยเฉพาะเมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างที่ตอบคะแนนความรู้ทางวัฒนธรรมไทยได้น้อยพบว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทยได้ดี หากแต่มีพฤติกรรมส่วนตัวที่แตกต่างไปจากผู้อื่น และมีทัศนคติที่คิดว่าภาษาและวัฒนธรรมไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกัน ดังนั้นอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามในแบบตัวตนของตนเอง ไม่ได้ตอบในฐานะที่ตนเองเป็นคนไทย ทั้งนี้เพราะ “วัฒนธรรม” คือ ผลรวมของระบบความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ จริยธรรม กฎหมาย ประเพณี ตลอดจนความสามารถและอุปนิสัยต่าง ๆ เมื่อกลุ่มตัวอย่าง ไม่เชื่อว่าเรียนภาษาไทยแล้วจะได้ความรู้เรื่องวัฒนธรรม จึงทำให้ผลคะแนนเฉลี่ยความรู้ทาง วัฒนธรรมไทยปรากฏเช่นนั้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ทางภาษาไทยในระดับ 1 ซึ่งถือเป็นระดับแรกของการเรียนภาษาไทยนั้น กลับมีคะแนนในส่วนของความรู้ทางวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับที่สูงใกล้เคียงกับระดับอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ (Culture is Learned) โดยผ่านกระบวนการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม (Enculturation) เช่น การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ครูอาจารย์ และประสบการณ์ที่ได้รับจากการเคย ได้ไปเที่ยวประเทศไทย การมีเพื่อนคนไทย ทำให้ทราบว่าตนควรมีพฤติกรรมอย่างไรในสถานการณ์ต่างๆ พฤติกรรมเช่นไรที่คนไทยปฏิบัติและยอมรับว่าดีงามและถูกต้อง นอกจากนี้แล้วในส่วนของการละเอียดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับที่ 1 นั้นเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทยโดยผ่านการเรียนรู้จากสังคมและภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับสูง

สำหรับการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาใน Thai Language Programme, Centre for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore นั้น นอกจากผู้สอนจะสอนความรู้ทางภาษาไทยให้กับนักศึกษาแล้ว ผู้สอนยังได้สอดแทรกความรู้ในเรื่องมารยาททางสังคม เช่น การทักทาย การรับประทานอาหาร ประเพณี และค่านิยมในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Cultural Values) อีกด้วย ทั้งการแทรกในเนื้อหา รวมทั้งการสอนผ่านบทเพลง ภาพยนตร์ เนื่องจากวัฒนธรรมหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคม ของชุมชนหรือหมู่ชนหนึ่ง ๆ ที่รวมกันอยู่ และสืบทอดต่อมาถึงชนรุ่นหลัง

6 ข้อเสนอแนะ

แม้ว่าจากการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจะพบว่ามีความสัมพันธ์กันคือ นักศึกษาที่มีระดับการเรียนภาษาไทยในระดับที่แตกต่างกันมีความรู้ทางวัฒนธรรมไทยแตกต่างกันก็ตาม แต่วัฒนธรรมเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน การใช้แบบสอบถามและสร้างสถานการณ์สมมติเพื่อให้นักกลุ่มตัวอย่างตอบเช่นคนไทยตอบนั้นอาจจะใช้ไม่ได้ผลดีที่สุด เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอาจมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ทำให้การตอบแบบสอบถามคลาดเคลื่อน ดังนั้นอาจต้องมีการวัดการประเมินการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Command of Etiquette) ด้วยวิธีการอื่น ๆ อาทิ ตั้งคำถาม ให้ผู้เรียนอธิบายมารยาททางสังคมของชาวไทย หรือการวัดความสามารถ

ของผู้เรียนในการแสดงออกถึงมารยาทสังคมของเจ้าของภาษา ซึ่งผู้สอนสามารถประเมินผู้เรียนจากการให้เล่นบทบาทสมมติ หรืออธิบายให้เห็นความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม เช่น การทักทาย และมารยาทในการรับประทานอาหาร เป็นต้น

นอกจากนี้อาจมีการวัดการตีความพฤติกรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งผู้สอนอาจจะใช้อุปกรณ์ต่างๆ ช่วยในการวัด เช่น วิดีทัศน์ในการถามผู้เรียน หรือมีการกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนถามว่าสถานการณ์นั้นมักเกิดขึ้นกับชนกลุ่มใดหรือชั้นใดของเจ้าของภาษา รวมทั้งการวัดการตีความพฤติกรรมที่พบในวัฒนธรรมของผู้เรียนเอง เพื่อที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ว่ามีแง่มุมใดในวัฒนธรรมของตนที่เจ้าของภาษาอาจจะไม่เข้าใจ หรือเข้าใจผิด

นอกเหนือจากการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของประเทศในแถบประเทศเอเชียด้วยกันแล้ว อาจมีการศึกษาต่อถึงความสัมพันธ์ของระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของประเทศตะวันตกว่ามีความสัมพันธ์เหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร เนื่องจากทั้งประเทศในแถบตะวันตก และตะวันออกนั้นมิมีปัจจัยที่แตกต่างกันมากมาย อาจทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่แตกต่างกันออกไปเพื่อจะได้นำผลที่ได้ศึกษานั้นไปปรับหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศให้เหมาะสมกับแต่ละประเทศทั้งนี้เพื่อจะเกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุดในการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ

บรรณานุกรม

- จองบก แช. (2543). **ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยบูรพา ภาษาและกิจการต่างประเทศ**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชาจิโกะ ซาโก. (2542). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทยของนักศึกษาญี่ปุ่นที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 โดยใช้วัฒนธรรมเป็นสื่อการสอน กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์-การสอน) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สนธนา พลศรี. (2545). **หลักสังคมวิทยา**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์ .
- สุพัตรา สุภาพ. (2540). **สังคมและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Berko, R.M. Wolvin, A.D., & Wolvin, D.R. (1998) . *Communication: a social and career focus*. Boston: Houghton Mifflin Company.
- Jandt, F.E. (1 998). *Intercultural communication: an introduction* (2nd ed). Thousand Oaks: Sage Publications.

- Otterbein, K.T. (1997). *Comparative cultural analysis: an introduction to anthropology*. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Robinson, G. (1985). *Cross-cultural understanding: Processes and approaches for foreign language, English as a second language and bilingual educators*. New York: Pergamon Institute for English.
- Wallace, A.F.C. (1970). *Culture and Personality*. New York: Random House.

ภาคผนวก

แบบสอบถามโครงการวิจัยการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทย กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้สำหรับนักศึกษาใน Thai Language Programme, Centre for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore เท่านั้น
2. การตอบแบบสอบถามนี้เป็นการขอความร่วมมือเพื่อประโยชน์ในการศึกษาถึงความความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเท่านั้น การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อผลการเรียนใน Thai Language Programme ใด ๆ ทั้งสิ้น
3. แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 8 หน้า เป็นแบบสอบถามเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศโดยแบ่ง คำถามออกเป็น 2 ตอน ดังนี้ตอนที่ 1 ระดับความรู้ทางภาษาไทยและข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามตอนที่ 2 ความรู้ทางวัฒนธรรมไทย

ตอนที่ 1 ระดับความรู้ทางภาษาไทยและข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดเลือกเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อและใส่เครื่องหมาย ๖ ลงใน () ตามความเป็นจริง

1. เพศ
() 1. ชาย () 2. หญิง
2. อายุ ปี
3. ระดับโปรแกรมการเรียนภาษาไทย
() 1. Thai 1 () 2. Thai 2
() 3. Thai 3 () 4. Thai 4
() 5. Thai 5
4. ท่านนับถือศาสนาอะไร (โปรดระบุ)

5. ปกติท่านใช้ภาษาใดสื่อสารกับคนในครอบครัว (โปรดระบุ).....
6. ท่านเคยเรียนภาษาไทยจากที่ไหนนอกเหนือจากชั้นเรียนหรือไม่
 () 1. เคย () 2. ไม่เคย
7. ท่านเลือกเรียนภาษาไทยเพราะเหตุผลใด (โปรดระบุ).....
8. ท่านมีญาติพี่น้องหรือสมาชิกในครอบครัวเป็นคนไทยหรือไม่
 () 1. มี () 2. ไม่มี
9. ท่านมีเพื่อนเป็นคนไทยบ้างหรือไม่
 () 1. มี () 2. ไม่มี
10. ท่านเคยไปเที่ยวเมืองไทยหรือไม่ (ถ้าไม่เคยให้ข้ามไปตอบข้อที่ 12)
 () 1. เคย () 2. ไม่เคย
11. ท่านเคยไปเที่ยวเมืองไทยมาแล้วกี่ครั้ง
 () 1. 1 ครั้ง () 2. 2 ครั้ง
 () 3. 3 ครั้ง () 4. มากกว่า 3 ครั้ง
12. ท่านเคยดูภาพยนตร์ไทยหรือรายการโทรทัศน์ไทยหรือไม่
 () 1. เคย () 2. ไม่เคย
13. ท่านเคยอ่านนิตยสาร หรือหนังสือพิมพ์ไทยหรือไม่
 () 1. เคย () 2. ไม่เคย
14. ท่านเคยฟังเพลงไทยหรือไม่
 () 1. เคย () 2. ไม่เคย

ตอนที่ 2 ความรู้ทางวัฒนธรรมไทย

โปรดเลือกคำตอบในแต่ละข้อโดยการทำเครื่องหมาย ๓ ลงใน () ตามความเป็นจริงที่ท่านรู้

1. ท่านคิดว่าลักษณะเด่นของอาหารไทยคืออะไร
 () 1. รสหวาน () 2. รสจัด
 () 3. รสเผ็ด () 4. รสจืด
2. ลักษณะของครอบครัวไทยสมัยก่อนเป็นเช่นไร
 () 1. อยู่กันแบบครอบครัวเล็ก ๆ พ่อ แม่ ลูก
 () 2. อยู่กันแบบครอบครัวใหญ่ พ่อ แม่ ลูก ปู่ ย่า ตา และยาย
3. ข้อใดคือการแต่งกายที่ถูกต้องและเหมาะสมในการไปงานศพสำหรับผู้หญิงไทย 1. แบบสอปดามฉบับนี้สำหรับนักศึกษาใน Thai Language Programme, Centre for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore เท่านั้น

2. การตอบแบบสอบถามนี้เป็นการขอความร่วมมือเพื่อประโยชน์ในการศึกษาถึงความความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเท่านั้น การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อผลการเรียนใน Thai Language Programme ใดๆ ทั้งสิ้น
3. แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 8 หน้า เป็นแบบสอบถามเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางวัฒนธรรมไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งคำถามออกเป็น 2 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ระดับความรู้ทางภาษาไทยและข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ความรู้ทางวัฒนธรรมไทย



() 1.



() 2.

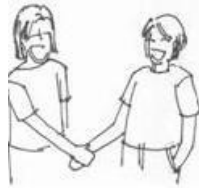


() 3.



() 4.

4. เมื่อมีคนแนะนำให้ท่านรู้จักคนไทยที่มีอายุน้อยกว่าท่าน 2-3 ปี ท่านควรทักทายอย่างไร



() 1.



() 2.



() 3.



() 4.

5. เมื่ออยู่ต่อหน้าพระสงฆ์ ควรนั่งในท่าใดจึงจะเหมาะสมที่สุด



() 1.



() 2.



() 3.



() 4.

6. เมื่อพบนักธุรกิจไทยที่เพิ่งติดต่องานกันครั้งแรก คุณจะทักทายเขาว่าอย่างไร

() 1. กินข้าวหรือยัง

() 2. สบายดีหรือครับ (คะ)

() 3. ไปไหนมา

() 4. สวัสดีครับ (ค่ะ)

7. หากท่านต้องการให้อาจารย์อธิบายให้ฟังอีกครั้ง จะพูดว่าอะไร

() 1. บอกอีกทีซี

() 2. พูดอีกทีซี

() 3. พูดใหม่ค่ะ

() 4. พูดอีกที่ได้ไหมคะ

8. ข้อใดไม่ใช่ความหมายของ “การไหว้” ในวัฒนธรรมไทย

() 1. แสดงความขอบคุณ

() 2. แสดงความเคารพ

() 3. แสดงการรำลึก

() 4. แสดงความยินดีและพอใจ

9. คนไทยจะเอ่ยคำว่า “ขอบคุณ” ในสถานการณ์ใดต่อไปนี้

() 1. คนขายตัวหนังสือยื่นตัวให้เรา

() 2. พนักงานเสิร์ฟอาหารให้

() 3. พี่สาวให้ของขวัญ

() 4. คนใช้ซักเสื้อผ้าให้

10. คนไทยจะเอ่ยคำว่า “ขอใจ” ในสถานการณ์ใดต่อไปนี้

() 1. อาแนะนำสถานที่เรียนให้

() 2. เพื่อนรุ่นน้องช่วยถือหนังสือ

() 3. พี่ชายให้ขนม

() 4. ลูกจ้างบ้านซื้อขนมมาฝาก

ข้อ 11-20 สมมุติว่าท่านเป็นคนไทย

ให้ท่านเลือกคำตอบในแต่ละข้อที่คิดว่าคนไทยจะปฏิบัติเมื่อเกิดสถานการณ์เช่นนั้นขึ้น

11. ในงานเลี้ยง มีเก้าอี้อยู่ 3 ตัว ท่านรู้ว่า มาลีและสมศรีไม่พูดกันและทั้งสองคนเป็นเพื่อนท่าน ท่านจะทำอย่างไร

() 1. พยายามให้ทั้งสองคนนั่งเก้าอี้ติดกันจะได้ปรับความเข้าใจกัน

() 2. นั่งตรงกลางเพื่อพูดคุยกับทั้งสองคน

() 3. ไม่สนใจแล้วแต่มาลีและสมศรีจะเลือกนั่ง

() 4. เลือกที่นั่งที่ท่านพอใจที่สุดเป็นอันดับแรก

12. ท่านกำลังนั่งรับประทานอาหารกลางวันกับภรรยาและลูก มีถ้วยเดียวอยู่ 3 ขาม ปรากฏว่ามีเพื่อนร่วมงานมาหาท่านที่บ้าน ท่านจะอย่างไร
- () 1. ชวนเพื่อนทานถ้วยเดียวด้วย
 - () 2. เฉย ๆ ถามเพื่อนว่ามีธุระอะไรเพราะอาหารมีพอดีคน
 - () 3. เสียสละถ้วยเดียวของท่านให้เพื่อน
 - () 4. บอกภรรยาและลูกให้หยุดทานทันที
13. จากข้อ 12 ถ้าท่านเป็นเพื่อนร่วมงานคนนั้น ท่านเห็นว่าถ้วยเดียวอร่อยและท่านก็หิว ท่านจะทำเช่นไร
- () 1. ทานถ้วยเดียวเพราะเพื่อนเชิญ
 - () 2. บอกเพื่อนว่าทานอาหารกลางวันมาแล้ว
 - () 3. ให้คนใช้เพื่อนไปซื้อถ้วยเดียวมาเพิ่ม
 - () 4. ขอแบ่งถ้วยเดียวจากขามของเพื่อน
14. ท่านไปติดต่องานที่ออฟฟิศแห่งหนึ่ง ระหว่างการรอนั้น แม่บ้านนำกาแฟและน้ำเปล่ามาเสิร์ฟให้ท่านไม่ชอบดื่มกาแฟ แต่ท่านชอบดื่มชา และไม่ได้กระหายน้ำในขณะนั้น ท่านจะทำเช่นไร
- () 1. บอกแม่บ้านว่าท่านชอบดื่มชา
 - () 2. ไม่ดื่มกาแฟที่นำมาเสิร์ฟ
 - () 3. ไม่ดื่มน้ำเปล่าที่นำมาเสิร์ฟ
 - () 4. ดื่มกาแฟและน้ำเปล่าอย่างละนิดหน่อยก่อนจะทิ้งไว้
15. ท่านไปงานเลี้ยงการแต่งงาน และพบเพื่อนใหม่ที่โต๊ะอาหาร เมื่องานเลี้ยงเลิกท่านและเพื่อนใหม่จะกลับบ้าน ท่านมีรถแต่เพื่อนใหม่ไม่มี และสถานที่จัดงานเลี้ยงนั้นอยู่ในซอยที่ไม่มีรถประจำทางท่านจะทำเช่นไร
- () 1. ชวนเพื่อนใหม่นั่งรถไปลงหน้าซอยที่มีรถประจำทางผ่าน
 - () 2. ไปส่งเพื่อนใหม่ที่บ้าน
 - () 3. ขับรถกลับคนเดียว
16. เมื่อครูซึ่งเป็นคนไทยเดินเข้ามาในห้องเรียน นักเรียนไทยจะอย่างไร
- () 1. ยิ้ม
 - () 2. กล่าวคำว่า สวัสดี
 - () 3. ไหว้และกล่าวคำว่า สวัสดี
 - () 4. ไหว้
17. เพื่อนร่วมงานท่านตัดผมใหม่ และถามความเห็นท่านเกี่ยวกับทรงผมใหม่ ท่านรู้สึกที่ไม่สวยและไม่ชอบ ท่านจะพูดกับเพื่อนว่าอย่างไร
- () 1. บอกไปตรง ๆ ว่าไม่สวย
 - () 2. บอกว่าท่านไม่ชอบทรงผมนี้
 - () 3. บอกกับเพื่อนว่าเปลี่ยนทรงผมใหม่แปลกตาดี

() 4. บอกว่าคราวหลังอย่าตัดทรงนี้อีก

18. เมื่อเวลาที่คนไทยนัดกันไปทานข้าวนอกบ้าน จะนิยมสั่งอาหารเช่นไร

() 1. สั่งอาหารเฉพาะตนเอง

() 2. สั่งอาหารเฉพาะตนเองและสั่งอาหารจานอื่นไว้ทานร่วมกัน

() 3. สั่งคนละหลาย ๆ จานแต่ทานคนเดียว

19. เมื่อคนไทยไปเยี่ยมเยียนญาติหรือเพื่อนจะปฏิบัติตนอย่างไร

() 1. ไปกับลูก ๆ

() 2. ไปกับลูก ๆ พร้อมกับของฝาก

() 3. ไปคนเดียว

20. ท่านเห็น นาดาลิ เกโบวา มิสยูนิเวิร์สคนก่อน สวมสายรัดข้อมือสีเหลืองขึ้นเวทีในการมอบ

มงกุฎ ให้มิสยูนิเวิร์สคนปัจจุบัน ท่านรู้สึกเช่นไร

() 1. ไม่เข้ากับชุดราตรีที่สวมขึ้นเวที

() 2. สดใสดีเพราะมีสีสัน

() 3. ภาควิไมใจที่คนต่างชาติรักในหลวง

() 4. นาดาลิทันสมัยตามแฟชั่นเมืองไทย

ข้อ 21-40 เป็นข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติในวัฒนธรรมไทยให้ท่านเลือกใส่เครื่องหมาย ü ที่คิดว่าถูกต้องและเหมาะสม

Question	T	F
21. คนไทยเรียกทุกคนว่า “คุณ”		
22. คนไทยไหว้ทุกคนแม้กระทั่งคนที่มีอายุน้อยกว่า		
23. อย่าทิ้งข้าวตอกหน้าคนไทย เพราะถือว่าข้าวคือชีวิตและเลือดเนื้อของคนไทย		
24. ไม่เหยียบหนังสือ		
25. เมื่อได้รับของขวัญให้เปิดต่อหน้าผู้ให้		
26. ผู้ชายไทยไม่ชักชวนขึ้นในให้ผู้หญิงด้วยมือ		
27. ก้มหลังเล็กน้อยเมื่อเดินผ่านหน้าผู้อาวุโส		
28. ไม่ต้องเตรียมอาหารให้พร้อมเมื่อเชิญแขกมาบ้าน เพราะแขกจะนำมาด้วย		
29. การบอกว่าทานอาหารมาแล้วเมื่อมีคนเชิญทาน อาหารตามมารยาทถือเป็นเรื่องที่ไม่สมควร		

Question		
30. ต้องถอดรองเท้าก่อนเข้าบ้านคนอื่น		
31. การยื่นก่อนดูหนังที่โรงหนังเป็นการแสดงความเคารพพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์		
32. พระพุทธรูปต้องตั้งไว้บนที่สูงเสมอ		
33. เมื่อเราไปเที่ยวบ้านเพื่อนร่วมงานที่เมืองไทย เราเข้าไปดูห้องนอน ห้องนั่งเล่น และห้องน้ำได้		
34. คนไทยไม่จับหัวและผมของคนอื่นเล่น		
35. คนไทยนิยมแต่งชุดดำไปทำงาน		
36. คนไทยไม่ทักทายกันด้วยคำว่า “สวัสดี”		
37. บางครั้งการเชิญทานอาหารก็เป็นการแสดงมารยาทเท่านั้น ไม่ได้ต้องการให้ทานอาหารจริงๆ		
38. เมื่อคุณเชิญเพื่อนคนไทยมางานเลี้ยงที่บ้าน เพื่อนของคุณอาจชวนเพื่อนมาด้วยโดยที่ไม่ได้บอกคุณ		
39. “รอยยิ้ม” ของคนไทยหมายถึงการทักทาย โดยที่ไม่ต้องพูด		
40. คนไทยไม่แสดงความรักในที่สาธารณะ		

Summary in English

(English title: A Study of the Relationship between Knowledge of Thai Culture and Achievement in Studying Thai as a Foreign Language)

This research examines the relationship between the knowledge of Thai Culture and achievement in Studying Thai as a Foreign Language. The sample was drawn from students in the Thai Language Programme, Centre for Language Studies, Faculty of Arts and Social Sciences, National University of Singapore, in the first semester of the academic year 2006-7 who volunteered to participate in the research. The study surveyed 130 respondents using questionnaires. These included 81 Thai 1 (Novice), 25 Thai 2 (Advanced Novice), 13 Thai 3 (Intermediate), 8 Thai 4 (High Intermediate) and 3 Thai 5 (Advanced) students.

In this research, culture refers to lifestyle, characteristics, attitudes and beliefs which reflect each society's identity, have been learned by society members, and are different from other societies. The majority of people in a given society usually have similar patterns of life which are generally accepted as the culture of that given society.

Thai culture refers to Thai identity, the Thai language, Thai arts, Thai lifestyle, Thai cuisine, Thai performance and music, government, morals, social manners and clothes which the Thai people have long been associated with and which have become Thai values. Academic achievement in studying Thai as a foreign language refers to the levels of language proficiency the students of Thai achieve after their language studies.

The research instrument consisted of a questionnaire composed of multiple-choice questions that cover the level of the Thai courses students are taking, their personal data and knowledge of Thai culture. The data were analyzed with SPSS (Statistical Package for the Social Sciences). The results indicated that the majority of the respondents were female and the average age was 21.41 years. The sample with the Thai language proficiency at Levels 1, 2, 3, 4, and 5 had the average Thai cultural knowledge score of 31.67, 33.64, 33.46, 30.38, and 35.00, respectively. The hypothesis testing (using ANOVA and correlational analysis at the 95% confidence level) reveals a positive relationship between the level of the students' Thai language courses and their knowledge of Thai culture. The study results suggest that more Thai culture content can be included in courses to enhance students' achievement in studying Thai as a foreign language.